

РЕШЕНИЕ

№ 17715

гр. София, 23.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 25.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12426** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на „Сол Гридс“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] и със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, чрез адв. Д. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-0006213 от 11.11.2024 г., издадена от И. Й. на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР, с която за извършени от С. Чу, ЕГН: [ЕГН] (ЛНЧ [ЕГН]), нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на последния е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС марка Б. Х7 Х. 40Д, с рег. номер СВ 6205 ВЕ, за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като подробни доводи са развити в жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли оспорения акт, като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендира разноски, съобразно списък на разноските. Ответната страна, редовно призован, чрез процесуалния ме представител юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата, като депозира писмена защита. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 24-

4332-0006213 от 11.11.2024 г., издадена от И. Й. на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР, за извършени от С. Чу, ЕГН: [ЕГН] (ЛНЧ [ЕГН]), нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на „Сол Гридс“ ЕАД е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС марка Б. Х7 Х. 40Д, с рег. номер СВ 6205 ВЕ, за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че за водача на МПС С. Чу, при управлението на л.а в [населено място], след извършена проверка било установено, че управлявал л.а. Б. Х7 Х. 40Д, с рег. номер СВ 6205 ВЕ, МПС без да притежава СУМПС - неспособен водач. Това представлявало нарушение на чл. 150, от ЗДвП и за което на водача на МПС бил издаден АУАН серия № ГА № 3274765/02.11.2024 г.

Въз основа на тях е издадено НП № 24-4332-029187 от 29.11.2024 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приобщени са и представени от страна на жалбоподателя доказателства, а именно заверено копие от удостоверение за пътуване зад граница на бежанец №[ЕИК] и копие от международно свидетелство за правоуправление № В., Х. К..

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски инспектори към ОПП при СДВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на

собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Предписанието на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неправоспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена втората хипотеза, а при нея, ПАМ се налага на собственика.

По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на „Сол Гридс“ ЕАД, както и, че към дата на извършване на проверката ППС е било управлявано от С. Чу.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

В настоящия случай за да приложат ПАМ, органите на реда са приели, че водачът не притежава СУМПС – неправоспособен водач. Едва след издаването на акта с депозираното от него възражение срещу АУАН от страна на жалбоподателя са представени доказателства за притежаване от него валидно СУМПС издадено от КНР, Х. К..

В настоящото производство видно от представените по делото копие от международно свидетелство за правоуправление № В. издадено в Х. К. и удостоверение за пътуване зад граница на бежанец №[ЕИК], не се оборват констатациите в АУАН, че водачът е бил неправоспособен.

Правилата за валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС, издадено от чужди държави, са уредени в Закона за движението по пътищата, както и от няколко международни договора - Ж. конвенция за движение по пътищата от 1949 г., Виенска конвенция за движение по пътищата от 1968 г. и Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили. Тези международни договори са обнародвани, ратифицирани и влезли в сила за България. В Закона за движението по пътищата са предвидени ограничения по отношение на български граждани и чужденци, дългосрочно пребиваващи в България, притежаващи признато за валидно чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга

държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш..

Съгласно чл. 162, ал. 2 от ЗДВП, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш., до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Нормата на чл. 162, ал. 4 гласи, че чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Т.е от цитираните правни норми е видно, че предпоставките за законосъобразно управление на МПС на територията на страната от чужденец с чуждестранно СУМПС, в случай, че то не е издадено от държава - членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Ш. са две: 1/ чужденецът да има статут на дългосрочно пребиваващ на територията на страната; 2/ управлението на МПС е извършено в срок до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. По делото е представено СУМПС издадено от К. Народна Република на името на водача С. Чу на 23.10.2024 г. - т.е това СУМПС не е издадено от държава членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Ш.. От представената от жалбоподателя Удостоверение за пътуване зад граница на бежанец №[ЕИК] е видно датите на които водачът е напуснал/влизал в територията на Р.България.

Съгласно чл. 32, ал. 2 от ЗУБ чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в страната, т.е на още по-голямо основание следва да се приеме, че тези лица имат правата на дългосрочно пребиваващи в Република България чужденци, в това число и правото да управляват МПС с чуждестранно СУМПС в едногодишния срок по чл. 162, ал. 2 от ЗДВП. По делото обаче, не са предоставени доказателства за дата на издаване на документ за пребиваване, за да се прецени спазен ли е срока по чл. 162, ал. 2 от ЗДВП.

Наред с това не са налице и условията по чл. 161 от ЗДВП, която в настоящия случай е неприложима спрямо С. Чу с оглед липсата на ангажирани по делото доказателства в тази насока. Ето защо следва не може да се приеме, че в процесния казус С. Чу е управлявал МПС при условията на чл. 162, ал. 2 и ал. 4 от ЗДВП и изводът, че водача, не притежава СУМПС и е неспособен, направен от административния орган в оспорената ЗППАМ е законосъобразен. Респективно, правилно е прието и, че са налице и предпоставките за налагане на ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ на собственика на управлявания лек автомобил, който се явява и жалбоподател в настоящото производство.

С оглед на гореизложеното, при извършената проверка за законосъобразността на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл.146 от АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона. Жалбата на „Сол Гридс“ ЕАД се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от

ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Сол Гридс“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-0006213 от 11.11.2024 г., издадена от И. Й. на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР

ОСЪЖДА „Сол Гридс“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] и със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, чрез адв. Д. Ч. да заплати на СДВР сумата в размер на 100 лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

С

ЪДИЯ: